

Paulsen: I hvorvel jeg erkjender, at Forespørgselen, fordi den er rettet til den høitærede Justitsminister, selvfølgelig har dreiet sig om Ublændinge, som med større Fartøier, enten ved at faae disse Fartøier indregistrerede eller ved at søge at tage Bopæl, erhverve sig Ret til at fiske paa danst. Søterritorium, indeholder dog ogsaa Forespørgselen i sin Almindelighed Udtryk, der i det Hele taget angaa Ublændinges, altsaa alt uberegtiget Fiskeri paa danst. Søterritorium. Jeg veed nu ogsaa vel, at de Udtalelser, jeg vil komme med her, nærmest eller maasse ubelukkende ville falde ind under den høitærede Indenrigsministers Omraade. Men dels fordi der allerede idag har været Forespørgsel om Drivbaad, og fordi Resultatet af denne Forespørgsel blev, at den høitærede Indenrigsminister svarede blandt Andet, at den bedste og heldigste Løsning var den, at man søgte at faae Fiskeriloven — og det billiger jeg — og dels fordi der af Ordspøreren for Forespørgerne, til hvilke jeg selv hører, har været omtalt og berørt det særlige Forhold med Hensyn til svenske Fiskere, tror jeg nok, at her nu netop paa dette Sted kunde være Anledning til kortelig at give en bedre Illustration til den Indfyldelse, jeg turde maasse sige mindre heldige Indfyldelse, svenske Fiskere have paa Udviklingen af det danst. Fiskeri. Jeg erindrer, at jeg tidligere har talt om disse Forhold, navnlig med Hensyn til Fiskerne paa Bornholm, jeg tror ogsaa, hvis jeg huffer rigtig, at jeg udtalte dengang, at jeg ikke ønskede, saafremt det kunde forhindre, at Svenskerne fiske under Bornholm; men jeg erkjendte ogsaa dengang, at jeg paa den anden Side heller ikke hørte til dem, der vare overbeviste om, at en Konkurrence og navnlig en Konkurrence med bedre oplærte Fiskere, ikke ogsaa kunde have en gavnlig Indfyldelse paa Fiskeriet. For nu at vende tilbage til de svenske Fiskere, er det jo uomtvisteligt, hvad der saa ofte er omtalt her i Thinget, at de svenske Fiskere staa, altsaa ogsaa med deres mindre aabne Baade, i et noget særligt Forhold ligeoverfor Fiskeriet i Danmark. Det er ogsaa udtalt her mange Gange, blandt Andet er det ogsaa i Foranmøven 1881 paa Den Anholt udtalt til Fiskere, som havde henvendt sig til Chesfen for en Kanonbaad med Forespørgsel, om der ikke kunde gøres Noget for at hindre de svenske Fiskere fra at drive Fiskeri der. Chesfen skal da have svaret — jeg maa efter de Oplysninger, jeg har fra Anholt, antage, at Svaret lød saaledes —, at hans Instruz lød paa, at Svenskerne ikke maatte fiske i Fjorde eller Indvande, men nok i aaben Sø. Jeg har ikke Noget mod denne Udtalelse, som vi Alle kjende saa nøie; hvad jeg derimod ikke kan samstemme med, er, hvorvidt det overhovedet er gavnligt for Fiskeriet her, at en saadan Bestemmelse eksisterer, og med alt muligt Hensyn til Fiskeriet i Sundet — thi der erkjender jeg ligesom den ærede Ordspører for

Forespørgerne, at der er det til Fordel for de danst. Fiskere — er det dog tvivlsomt, om man saadan i Almindelighed tør udtale, at det er til Gavn for det danst. Fiskeri i det Hele taget. Jeg nævner særlig Anholt; andre Steder have vi omtrent gjenemplet i Adresser og paa mange andre Maader, men jeg tror, at der ikke tidligere her i Thinget er faldet nogen mere bestemt Udtalelse fra Fiskerne paa dette Sted. Der er sagt om Beboerne paa Anholt — Beboerne tælle 43 Fiskere —, at de staa tilbage i deres Fiskeri og i det Hele taget ikke have fulgt med Nutiden, og at det derfor kunde være godt, at de ved Konkurrence med andre Fiskere lærte bedre at benytte deres Redskaber. De Herrer maa forstaa, at jeg almindelig taget kan dele denne Anskuelse om Konkurrencen, — de øvrige Udtalelser skal jeg lade ligge —, men dog ikke længere end derhen, at Konkurrencen ikke maa være saa stærk, at den kuer Fiskerbefolkningen i dens Virksomhed, og at den ikke bør være stærkere, end at den tjener til Østetang for denne Virksomhed. Vil man nu spørge: Hvorledes er da Forholdet paa Anholt, vil man snart erfare, at for saa langt tilbage var der sjelden fremmede Fiskere der; men efterhaanden, dels fordi Fiskeriet er mislykkedes andre Steder, har lidt efter lidt et betydeligt Antal Fiskere søgt over dertil. Anholt har jo ogsaa Ord for at være en fiskerig Plads, og den ligger som Centrum i en Cirkel, der bestemmes af Østhytten af Sjælland, Sjællands Nordkyst mod Syd og en Del af Sverigs Vestkyst. De Fiskere, som komme til Anholt, ere saaledes dels danst. Fiskere, der komme fra Grenaa, fra Hornbæk, Silleleie, ja endog fra Skovshoved og helt oppe fra Skagen. Om deres Tilskedeværelse er der ikke det Mindste at indvende, tværtimod, det kunde jo være et Gode, at de kom og lærte Anholtboerne at lægge Vind paa bedre Redskaber. Men samtidig kommer der svenske Fiskere helt oppe fra Østeborg og Ryskstrækningen Syd paa; i de senere Aar ialtfald har der omtrent været 30 saadanne Baade, som førte Garn betydelig indenfor de saa ofte omtalte $\frac{3}{4}$ Mil. De have endogsaa i den seneste Tid, en enkelt ialtfald, gjort Forsøg med Snurrevaad. At disse fremmede Fiskere hidtil have drevet deres Fiskeri med en vis Marssomhed, skal jeg tilstaa, men paa samme Tid vil jeg udtale, at hvis de først faae Indtrykket af, at de kunne gaa uhindret frem, og at deres Fiskeri lønner sig, er det rimeligt at antage, at de ville gaa frem paa en driftigere Maade. Spørger man nu: Kan dette da skade de danst. Fiskere paa Anholt; thi Anholt har jo saa stor Ryskstrækning, at der synes at være Plads til mange Garn. Sagen er imidlertid den, at i hvorvel der er Fiskeririgdom paa Anholt, kan det ingenlunde siges, at Fiskene staa hele Den rundt. Fiskenes Trængen ind til Rysken staar i Forbindelse med Vind- og Veirforhold,